

B

JURAJ ČERVENÁK

SEKERA Z BRONZU,  
ROUNO ZE ZLATA

J. ČERVENÁK

SEKERA Z BRONZU,  
ROUNO ZE ZLATA



Juraj Červenák

**SEKERA Z BRONZU,  
ROUNO ZE ZLATA**

Copyright © 2009 by Juraj Červenák

Translation © 2009 by Robert Pilch

Cover & Illustrations © 2009 by Michal Ivan

For Czech Edition © 2009 by Robert Pilch – Brokilon

**ISBN 978-80-86309-25-5**

ISBN PDF: 978-80-86309-71-2

ISBN PDF pro čtečky: 978-86309-72-9

ISBN ePub: 978-80-86309-73-6

ISBN Mobipocket: 978-80-86309-74-3

JURAJ ČERVENÁK

# SEKERA Z BRONZU, ROUNO ZE ZLATA



Nakladatelství BROKILON

PRAHA

2009

Juraj Červenák  
v nakladatelství Brokilon

**Cyklus Bivoj**

Bivoj běsobjce  
Bivoj válečník

**Cyklus Conan**

Conan a dvanáct bran pekla  
*Conan nelítostný* \*

**Cyklus Kapitán Báthory**

*Strážcové Varadínu* \*

**Samostatné knihy**

Sekera z bronzu, rouno ze zlata  
*Kapka krve (sbírka povídek)* \*

\* připravujeme

<http://www.brokilon.cz>  
<http://www.cervenak.sk>

## OBSAH

PŘEDMLUVA.....	8
Kráčející plazi.....	11
Štvanci.....	18
Sokolí hnízdo.....	25
Výkupné za království.....	32
Maska z lebky.....	42
Muž se znamením býka.....	50
Člun z kostí.....	61
Dvorana lebek.....	70
Drtivé sevření.....	78
Vlčí smečka.....	86
Souboj s netvorem.....	94
Útok v podzemí.....	100
Krveprolití.....	108
Sousto pro démona.....	115
Poslední objetí.....	122
Nezhojená jizva.....	132
Smutníci v temnotě.....	142
Dech čarodějně bohyně.....	150
Svatyně Vlka.....	156
Černý koráb.....	160
Božská průvodkyně.....	166
Médeina výstraha.....	174
Drápovy šípy.....	180
Rukojmí.....	187
Brána do podsvětí.....	195
Temný vír.....	207
Královna močálu.....	215
Poklad z Kolchidy.....	224
Zachování rodu.....	232
Dávní protivníci.....	237
Stíny smrti.....	248

Kruh zkázy .....	258
Souboj.....	266
Černá mlha .....	271
Obdivuhodná smrt .....	281





## PŘEDMLUVA

Tento příběh se odehrává v mladší době bronzové (kolem roku 1200 před Kristem) v povodí Váhu, Nitry a Hronu a na výběžcích Tráveče a Považského Inovce. V té době šlo o neklidné styčné linie velatické, čačianské a lužické kultury (zjednodušeně si můžeme představit tři kmeny či kmenové svazy). V románu jsou však použity také znaky jiných kultur, více či méně vzdálených v prostoru i v čase (například narážka na svatyni v Gánovcích u Popradu, impozantní hradiště Myšia hôrka u Spišského Štvrtku nebo obětiště a lebeční masky podobné těm z jeskyní Slovenského krasu). Archeologové by zřejmě protestovali, avšak k propojení těchto prvků došlo s úmyslem zachytit širší obraz Slovenska v jeho „prvním zlatém věku“. Věřím, že shovívavému čtenáři tyto záměrné faktografické posuny nepokazí zážitek z příběhu, který nemá vyšší ambice než být dobrodružnou legendou, zasazenou do tak málo známé historické doby a prostoru.



KNIHA PRVNÍ:

# Dcera propasti a vládce bludiště





I.

## Kráčející plazi

*Jsem nasáklá silou Velké Matky. Neklidně se ve mně vlní, plazí se tepnami jako božský had spletíými norami podzemí a podsvětí, krouť se jako dým z horoucího zemského lůna v náhlém větrném poryvu, jako nekonečná spirála lesknoucí se bronzem a zlatem. A uprostřed toho víru, na jeho konci, který je současně počátkem, mocně pulzuje má duše.*

*A já vidím.*

*Vidím...*

*Hemžení. Početné a odpuzující, jako když hnijící mršinu uprostřed parného léta naplní brouci a larvy. Nejdříve je skryté, ale o to zlověstnější. Mám nutkání varovně vykřiknout, jenže má ústa jsou bez hlasu jako díra v kameni, jako rozšklebená dutina stromu.*

*Pak se najednou ozve pískání – až do morku kostí pronikající zvuk píšťaly. Zneklidňující, divoce tančící, pramálo libozvučná melodie. To, co se dosud jen obezřetně kradlo temnotou, se zprudka vyhrne do mihotavého světla táborových ohňů. Tmavé postavy, které vzhledem i pohyby připomínají spíše hnusné zemské plazy než zpřímeně kráčející lidské bytosti, útočí.*

*Křik, troubení poplašného rohu, bučení tažných volů. Strašidelně pomalované obličej se valí proti překvapeným mužům, kteří si na hlavy spěšně nasazují přilbice z kůže a bronzu. Oštěpy s kamennými hroty buší do podlouhlých okovaných štítů. Kyje a kladiva se srážejí se sekerami a krátkými bronzovými meči.*

*Rozpoutá se boj. Strašný, krvavý, nelítostný.*

*Nejdříve se zdá, že příkrčené přízraky nemají proti bojovníkům v táboře nejmenší naději – že se roztříští o jejich pevný bronz a stečou z jejich štítů a pancířů v proudu krve a vnitřností. Jenže na straně útočnicků je překvapení a počet. Ze tmy vyskakují další a další polonahé postavy. Vzduchem bzučí šípy s kamennými a kostěnými hroty. Je slyšet praskání kostí, drcených kamennými hlavicemi sekeromlatů. Pod nohama mlaskají střeva vyvržená podlouhlými listy kovanými z bronzu.*

*Rachot, vřískot, říčení.*

*Najednou se uprostřed toho šílenství vztyčí bůh války – je robustní a pohled na jeho ramenatou, zjizvenou postavu naplňuje úžasem a bázní. Oči mu planou jako uhlíky v rozdmýchané výhni. Jeho hlas, podobný ryčení rozzuřeného býka, svolává bronzové válečníky, vlévá jim do srdcí smělost a odhodlání. Shluknou se kolem něj, zkrvavení a potlučení. Obr štěká rozkazy. Houf mužů kolem něj se však navzdory bojovému odhodlání stále zmenšuje. Pak si válečník konečně narazí na hlavu cizokrajnou přilbu s černým chocholem a pozvedne svou zbraň. Masivní sekera se dvěma ostřími se zlatavě zatřpytí odleskem rozkmitaných ohňů. Zřetelně cítím, že je to zbraň zasvěcená bohům. Její dvojitá bronzová hlavice kdysi utínala hlavy býkům a bílým ořům na obětišti uprostřed rozlehlého palácového bludiště. Prolila moře krve. A dychtí po další. Zvykla si na horkou koupel, tryskající přímo z lidských srdcí.*

*A válečník jí tuto koupel nehodlá odepřít. Rozmáchně se, vykřikne a udeří. Sekera dopadne veškerou silou a nemalou vahou. Vychrstne rudý gejzír a uhasí záblesky ohňů na obrově pancíři se znamením býka na prsou. Muž se zlověstně směje a jeho hluboký štěkavý hlas přehluší i drásavý jekot útočnicků.*

*Vřava však neutichá, přestože se černé postavy pod údery sekery mění v chuchvalce krvavého masa a rozdrčených kostí.*

*Naopak, křik sílí.*

*Pak si náhle uvědomím, že se dere z mého vlastního hrdla.*

~ ~ ~

Zprudka se posadila a trhaně zalapala po dechu. Srdce jí divoce bušilo a pronikala jí ostrá bolest, jako by se přízračná sekera ze snu zařala do jejích prsou. Vidina byla tak živá, že chvíli trvalo, než se Sýkorka ujistila, že není na zakrváceném bojišti uprostřed lesa, ale na svém kančí kožešinou pokrytém lůžku.

Jakž takž se vzpamatovala a spustila bosé nohy na podlahu z udusané hlíny. Rozhlédla se. V koutě stojící pyraunos na ni mrkal dvěma očními otvory a lačně otevřel velká ústa, jako by žádal o další sousto dřevěného uhlí. Sýkorka se v dětství těchto obřadních hliněných pícek, záměrně tvarovaných do podoby obludných hlav, k smrti bála. Dlouho trvalo, než pochopila, že hrozivá záře, která pyraunu sálá z očí a tlamy, nemá za úkol strašit, ale naopak odhánět zlé duchy. Stejně tak kouř, unikající dvěma komínky po stranách, nápadně připomínajícími uši nebo rohy, měl především očistnou funkci.

Pyraunos byl strážce snů. Ty její však před zlověstnými vidinami neochránil.

Uhlíky v pícce už jen slabě poblikávaly, ale Sýkorka i v tom matném narudlém světle viděla, že je v komnatě sama. Ostatní lůžka podél roubených, hlínou vymazaných stěn byla prázdná. A rozházená, jak je nocležníci opustili v chvatu. Kam tak spěchali uprostřed noci?

A pak zvenčí zaslechla nesrozumitelný, chraplavý výkřik.

Sýkorka se zamračila. Nevzpomínala si, že by byl na dnešní noc plánován nějaký obřad. Muselo tedy dojít k náhlému zjevení či výronu síly – ostatně, její sen takovému výkyvu nasvědčoval. Jak tvrdě musela spát, že nezaslechla ostatní vycházet ze srubu? Že by jí

večer zase do mléka přimíchali nějaké omamné výtažky? Dělávali to, když ji posedla vzdorovitější nálada a oni ji chtěli mít povolnější...

Noc opět prořízl táhlý výkřik. Sýkorka už na nic nečekala, nazula si prosté kožené sandály, uvázala řemínky kolem kotníků, sepnula si vlasy na zátylku prostou sponou z vyřezávaného losího parohu a vyklouzla ze srubu.

Věštírna Velké Matky stála na nevysoké skalnaté vyvýšenině, na niž ze severu shlížela mnohem vyšší, příkrá skaliska. Od nejbližšího útesu návrší oddělovala úzká propast. Z ostatních světových stran chránil věštírnu nevysoký val a do něj vsazená prostá palisáda. Kus dál od úzké brány stála obydlí kněží, zásobárny a chlévy. Sýkorka od nich rychle mířila k výše položenému obětišti pod severní skálou. Přesně jak předpokládala, všech sedm kněží se shromáždilo u úst Matky – jejich temné siluety se črtaly na pozadí matného mihotavého světla, jež sálalo z propasti.

Okolo strže drželo stráž sedm vztyčených kamenů. Jejich hrubě opracovaný povrch pokrývaly posvátné obrazce a magické znaky. V půlkruhu se nacházelo mírně vyhloubené ohniště a obětní oltář – opracovaná kamenná deska položená na dvou přitesaných balvanech. Vzrušená Sýkorka navzdory nevýslovné zvědavosti, jíž byla pověstná, do prosté svatyně nevkročila. Ne, že by nechtěla rušit probíhající obřad – prostě usoudila, že bude lepší, když zůstane neviděná a neslyšená. Po špičkách se přikradla k jedné z kamenných model, přikrčila se v jejím stínu a opatrně vyhlédla k Matčiným ústům.

Nad propastí na stolci vyrobeném ze sukovitého dubového samorostu seděla Vševidoucí. Zhluboka vdechovala výpary, které z rokliny stoupaly – v hlubině vyvěral horoucí pramen – kolébala se v transu a v nepravidelných intervalech vydávala pronikavé hrdelní výkřiky. Občas se v nich dala poznat slova, jindy se zdálo, že jsou to jen zvířecí skřeky. Kněží pozorně naslouchali. Byli vycvičení právě pro to, aby i v tomhle nesrozumitelném skučení a blábolení rozeznávali poselství jasnozřivé Velké Matky.

„Černoplaz!“ vykřikla Vševidoucí a divoče při tom gestikulovala vyzáblýma rukama, na jejichž povislé stařecké kůži se vlnili tetovaní hadi. „Byl probuzen... šupiny škrábou... škrábou v hlubinách... Černoplaz si žádá krev... eeejjjjáááááá...“

Stařenin hlas se na chvíli změnil v táhlé vytí, které se odrazilo od skály nad propastí a rozlétko se nad lesy a louky na úpatích kopců k jižním rovinám. Sedm nahrbených postav v kožešinových pláštích a maskách z kůry a kůže trpělivě naslouchalo.

„Sekera!“ zaječela Vševidoucí. „Bronzová křídla! Býcí roh! Černoplaz se svíjí... a syčí... ze zubů vytéká jed... jed!“

Hlas věštkyně se zlomil v chrčení a skučení. Ruce, dosud divoče gestikulující v tajemně zářícím oparu z podzemí, ochably. Kněží pohotově přiskočili, takže když se Vševidoucí zvrátila ze stolce, včas ji zachytili. Křečovitě se chvěla, chrčela, z bezzubých úst jí vytékaly zpeněné sliny a prázdné oční důlky slepě zíraly do tmy.

Sýkorka na nic nečekala. Rychle ustoupila od posvátných kamenů a držíc se ve stínech na úpatí obvodového valu, cupitala zpátky k obydlím. Hlava jí skoro praskala zběsile vířícími myšlenkami.

Černoplazovi uctívači. Býcí bůh. Sekera. A bronzová křídla – nepochybně dvojité ostří...

Nezáleželo na tom, co vidina znamenala. Důležitější bylo, že ve snu viděla totéž co Vševidoucí prostoupená dechem bohyně z propasti.

Znamenalo to, že její vnitřní zrak už je schopen nahlédnout do budoucnosti. Takže Matka už zanedlouho spolkne rituální hostinou očištěné kosti Vševidoucí. A ona nastoupí na její místo. Bude obřadně oslepena, aby obrazy skutečného světa nerušily její věštecké vize. Prostoupil ji chlad a vnitřní chvění. Ten poryv strachu ji překvapil. K tomuhle byla přece odjakživa vychovávána. Stát se Vševidoucí bylo jejím životním posláním. I s oslepením se už dávno smířila, vždyť to znamenalo, že se před jejím vnitřním jasnozřivým zrakem otevrou ještě úžasnější světy než ty, které se zjevovaly obyčejným očím.

Tak proč ji náhle naplnily takové obavy a pochybnosti?

Doběhla k pootevřeným vratům srubu a rychle vklouzla dovnitř. Než se do příbytku vrátili kněží, už byla zakutaná v kožešinách, tváří ke zdi, a předstírala, že spí. Někdo však přistoupil k lůžku a položil jí ruku na rameno.

„Sýkorko?“

Poznala hlas Velemocného, nejvyššího kněze. *Ó, Matko, ne!* zaúpěla v duchu. Zřejmě dostal chuť poctit ji svým posvátným semenem.

„Vím, že nespíš,“ řekl přísnějším tónem, když nereagovala. „Přináším ti radostnou zvěst. Už zítra se staneš Vševidoucí.“

Zprudka se obrátila a vzhlédla. Velekněz se usmíval. Smutně a vzrušeně zároveň. „Zítra?“ vyhrkla. „Proč už zítra? Vševidoucí přece...“

„Je mrtvá,“ přerušil ji. „Velká Matka ji k sobě povolala.“

„Cože? Jak to?“ Sýkorka se posadila. Kolem se tyčily ponuré siluety kněží. Masky už si sundali, ale oči jim strašidelně planuly v matném světle sálajícím z pyraunu. Cítila se jako jehně na obětním oltáři.

„Žel, už byla stará,“ povzdechl si Velemocný. „A slabá. Její čas mohl přijít kdykoli. To přece dobře víš. Velká Matka rozhodla, že se to stane dnes v noci. Soslala na ni velkou, silnou vizi. Vševidoucí zřejmě vyčerpáním puklo srdce. Leží venku. Zítra očistíme její kosti, aby se duše mohla vrátit do zemských útrob. A ty nastoupíš na její místo.“

Sýkorka vytřeštila oči. Zase zaslechla ten zoufalý vrískot. To křičela její duše.

„Teď spí,“ pohladil ji Velemocný po vlasech – musela se ovládnout, aby se neodtáhla. „Zítra budeš potřebovat všechnu sílu. Od rána se budeš modlit a připravovat na obřad. My zatím všechno přichystáme. A večer ti ve jménu Velké Matky vezmeme zrak, aby se ti úplně otevřely světy, jež jsou za hranicemi lidských smyslů. Já vím, že už jsi prostoupena věšteckým duchem. I Matka to věděla. Proto si vzala starou Vševidoucí. Odted' bude mluvit tvými ústy. Raduj se!“



S těmi slovy se Velemocný otočil, stejně jako ostatní kněží. Posadili se do půlkruhu kolem dobře roztopeného pyraunu a huhlavými hlasy se dohadovali o významu noční věštby. Smrt Vševidoucí už nezmiňovali, jako by nešlo o nic mimořádného.

Sýkorka dlouho nehybně seděla a vytřeštěnými očima zírala do neznáma. V jejím nitru sílilo chvění a do očí se jí draly slzy. Do očí, které jí už zítra vyloupnou a obětují všemocné bohyni. Když si to uvědomila, rychle se otočila ke stěně, svinula se do klubíčka a zadusila nezadržitelné vzlyky v kožešinách, do nichž ponořila obličej.

Najednou ji prostoupilo přesvědčení, že má svět, viděný obyčejným zrakem, mnohem raději, než si byla kdy ochotná připustit.



II.

## Štvanci

Byl lovcem od útlého dětství. A jako u většiny lovců, i jeho jméno se postupně měnilo podle jeho nejlepších úlovků. Nejdříve mu říkali Skákající veverka. Mysleli to posměšně, ale on byl na ten zásah kamenem z praku na vzdálenost dobrého půl hodu oštěpem opravdu hrdý. Později ho znali jako Mrzutého jezevce – to také nebylo zvučné jméno, ale získal ho v dobách, když jeho vrstevníci ještě ani nedokázali napnout tětivu luku, takže ho naplňovalo pýchou. Pak už ho s větším respektem nazývali Běžícím jelenem, později Kančím klem, Jednorohým turem a nakonec – a při tom už skutečně uznale mručeli – Černým zubrem.

Dlouho si myslel, že to tak zůstane. Bylo to dobré, respekt vzbuzující jméno. Ulovit zubra oštěpem dokázali jen ti nejjudatnější a nejzručnější muži. Dokonce ani kníže Sokol, kterému dal sílu jeho božský otec Sluncovlad, se nemohl pyšnit takovým úlovkem.

Pak mu ale Měsíční paní v severních kopcích dopřála setkání s nejobávanějším pánem lesů. Pravda, v tom souboji utřil pár ošklivých jizev, ale nakonec zvítězil a domů se vrátil s trofejí, která všem vyzabila dech.

Od té doby mu říkali Medvědí dráp. Nebo prostě jenom Dráp. Ani cizincům, kteří do Sokolího hnízda přijížděli kupovat surovou měď, severský jantar, kožešiny a otroky, nemusel vysvětlovat, jak k tomu jménu přišel. Čtyři rovnoběžné, tmavě rudé jizvy na jeho pravé tváři ten hrdinský příběh načaly a náhrdelník zdobený stejným počtem masivních černých drápů ho dopověděl.

Dnes však Dráp vyrazil na úplně obyčejný lov. Nesnažil se získat další, ještě zvučnější jméno. Ostatně, kam až v tom mohl zajít? Musel by se vydat do jeskyní v ponurých horách na severozápadě a skolit tam samotného Černoplaza, aby trumfl zabití obávaného medvědího lidožrouta...

Ne, nic takového. Dnes měl prostě donést do hradiště kus čerstvého masa. Kniže Sokol očekával hosty a na hodokvasu nesměla zvěřina chybět.

Dráp si našel vynikající místo na číhanou. Usadil se na vrcholku nevysokého pahorku, z jehož travnatých úbočí jen tu a tam vyčníval balvan nebo trs hlohového křoví. Díky tomu měl dobrý výhled na pramen s malým jezírkem v úvalu pod kopcem. Zároveň ho ale skupina kamenů na návrší dobře kryla před pohledem z protilehlého, hustým lesem zarostlého svahu. Proto ho zvíře, přicházející po kopýtky vyšlapané lesní stezce, mohlo zahlédnout až v poslední chvíli, když už sklonilo čenich ke studánce. A tehdy už bylo samozřejmě pozdě.

Dráp v sílícím světle úsvitu napjal na luk tětivu. Pak vytáhl z toulce několik šípů a zkoumal jejich hroty. Byly zhotoveny z kamene, ale tak umně a šikovně, že měly i zpětné háčky, a dokonce byly zoubkované. Díky tomu zasažená zvěř vydatně krvácela a dala se lépe vystopovat. Lovec vybral ten, který se mu zamlouval nejvíce; ostatní zastrčil zpátky do pouzdra z kůže a dřeva. Nakonec si ještě upravil chránič levého zápěstí – ke koženému náramku měl připevněnou podlouhlou kostěnou destičku, která bránila tomu, aby tětiva při střelbě poranila zápěstí. Dráp slyšel příběh o lovcí, jemuž tětiva přesekla tepnu, a než mu příběhli na pomoc, vykrvácel. Takový hlupák!

Tak. Byl připraven. Nasadil drážku na konci šípů na tětivu, našel si pohodlnou polohu a znehybněl.

Tato místa dobře znal a nepochyboval o tom, že vysoká po noční pastvě přijde k prameni uhasit žízeň. Chtělo to jen trochu trpělivosti. Čas si krátil neslyšnými modlitbami k Měsíční paní. Představoval si bohyni lovu, jak se prohání nočními lesy, nahá, divoká, rozcuchaná, potetovaná, nedočkavě vyjící, cenící zuby, blýskající očima, a přece krásná a žádostivá. Svě bohaté úlovky nosila na Hromovou horu, která se tyčila uprostřed ponurých vrchů na východě, za řekou Granos, v říši bohů a duchů mrtvých. Tam, v neviditelném paláci z ryzího zlata a bílého mramoru, pak na zvěřině hodovali vznešení nesmrtelní...

V lese na protilehlém svahu něco zašustilo. Dráp zbystřil. Bohyně zjevně vyslechla jeho prosby a rozhodla se dopřát mu kořist. Pomaličku pozvedl luk a zamířil šíp na jezírko.

Na stezce zadusala kopyta. Lovci poskočilo srdce. Měl bystrý, dobře vycvičený sluch a věděl, že tohle není lehký srnčí krok. Přicházel jelen, možná dokonce los. Kořist bude stát za to.

Nízko visící větve jedlí a smrků rozhrnulo košaté paroží. Dráp zatajil dech. Do zorného pole mu vstoupil statný jelen. Po pěšině za ním přicházelo několik lehčích kopyt – pyšný dvanáctěrák přivedl k vodě stádečko laní.

Pán lesa se chvíli bedlivě rozhlížel a věřil, ale nezachytil nic podezřelého, a tak přikročil ke studánce a sklonil pysk k vodě.

Dráp třemi prsty natáhl tětivu až k zjizvené tváři. Luk tichounce zavrzal, ale jelen zvuk nezachytil. Lovec zacítil, vydechl...

Z lesa naproti zazněl varovný výkřik. Jelen sebou trhl a zvedl hlavu. Vzápětí skočil a cvalem vyrazil dolů úvalem, podél bystřiny vytékající z jezírka. Pět laní se o překot hnalo za ním.

Dráp překvapeně zamrkal a povolil tětivu. Luk však nesklonil.

Vystrašenému výkřiku totiž odpověděly další hlasy – ani zvířecí, ani úplně lidské, přecházející chvílemi do zlověstného vytí a syčení. Zřetelně v nich byla slyšet touha po krvi. Po zabíjení.

Dolů zalesněným svahem dusaly běžící nohy. Krátce na to bukové mláží na úpatí rozhrnuli dva muži. Byli zakrvácení, zpocení, zadýchání, uštvaní. Na sobě měli pancíře z kůže pobité bronzovými puklicemi. To Drápa zaskočilo a zneklidnilo. Před jakým nebezpečím utíkali muži ve válečnické zbroji, kterou se v těchto končinách mohl pyšnit jen málokdo?

Dozvěděl se to vzápětí. Z porostu za uprchlíky začaly vyskakovat polonahé, jen v kůžích a kožešinách oděné postavy. Od hlavy až k patě byly pomalovány šedivou a černou barvou. Vytvářela vzor, jaký se klikatí na zmijím hřbetě. Drápoovo srdce se proměnilo v kus ledu, jako by ho sevřel v pěsti bůh podsvětí.

*Hadozubové! U bohů, kde se vzali tak daleko od svých jeskyní?!*

První štvanec snadno přeskočil pramen, druhý však zakopl o kameny na břehu a zřítíl se rovnou do jezírka. Jeho druh se ohlédl a nešťastně zaklel.

„Utíkej,“ křikl na něj muž plivající vodu. „Je po mně, nech mě tady...“

Jeho druh však tasil z dřevěné pochvy u boku bronzový meč – jedinou zbraň, která mu zbyla – a rozběhl se zpátky. Vtom se vzduchem mihl oštěp a proklál nešťastníka pokoušejícího se vyhrabat ze studánky. Muž klesl obličejem dolů zpátky do vody.

Druhý bojovník si zjevně uvědomil, že pokud nechce zemřít stejně, s ranou v zádech, zbývá mu jen čelit nepřátelům v nerovném boji. Hadozubové sice neměli pancíře a hroty jejich oštěpů byly z kamene, ale bylo jich na uštvaného muže pět.

„Dejme se do toho, psi!“ štěkl na ně, rozkročil se a výhrůžně švihl mečem. „Jestli mám chcípnout, vezmu několik z vás s sebou!“

Nad pramenem – teď už ne čirým, ale narůžovělým krví – přelétly další dva oštěpy. Prvnímu se bojovník mrštně vyhnul, druhý srazil k zemi úderem meče. Zdálo se, že ještě není úplně v koncích.

Hadozubové s krvelačným vytím přeskakovali jezírko. Bojovník zařval a vyrazil proti prvnímu z nich. Hadozuba bleskurychlý protiútok tak zaskočil, že než se stačil pořádně rozmáchnout kyjem, úskočný bronzový jazyk mu rozpáral trup. Druhý útočník sice švihl

kladivem, ale bojovník ho sekl mečem do předloktí, takže kamenná zbraň dopadla na zem i s kusem předloktí a s dlaní, svírající topor. Divoch zavyl, zapotácel se a klesl k zemi. Na zdupanou trávu u jezírka přšel rudý déšť.

Zbylým třem Hadozubům náhlý konec jejich druhů odvahu nevzal. Rozdělili se, rychle bojovníka obklíčili a udeřili na něj najednou, ze všech stran. Bronzový pancíř zarachotil pod nárazy kyjů. Muž klesl na jedno koleno.

„Zbabělci!“ zaskučel. „Ať Hádes sežere vaše duše!“ V tom okamžiku se v Dráповi něco pohnulo. Až do této chvíle sledoval zuřivý boj nehybně, s pokleslou čelistí a srdcem tepajícím zoufalou nadějí, že si ho Hadozubové nevšimnou. Když však zaslechl volání toho muže, čelícího hrdinské, ale přitom strašlivé smrti, dožil se mu náhle vlilo odhodlání. Vyklonil se zpoza balvanu, opět natáhl tětivu k líci, krátce zamířil a vystřelil.

Šíp se zabodl Hadozubovi mezi lopatky a srazil ho na zem. Zbylí dva se překvapeně ohlédli. Klečící bojovník toho využil a vrazil jednomu z nich ostrou čepel do slabin. Zasažený zloduch s příšerným zavýtím klesl k zemi. Poslední Hadozub hrubě zaklel a udeřil muže v pancíři kyjem do hlavy. Bojovník se bezhlesně svalil do trávy.

Pomalovaný obličej se otočil ke skupince balvanů na kopci. Dráp vyškubl z toulce druhý šíp a rozechvělými prsty se ho snažil nasadit na tětivu. Chvilí doufal, že se divoch obrátí na útěk a zmizí v lese, ale Hadozub se zřejmě dovtípil, že střelec je sám, a směle se rozběhl do kopce.

### *Měsíční paní!*

Dráp konečně nasadil drážku na konci šípu na tětivu a pozvedl luk. Srdce jako by se mu pokoušelo zlámat žebra. Hadozub kličkoval po svahu a ukrýval se za balvany a keříky. Za chvíli byl v polovině stráně a Dráповi se stále nedařilo pořádně zamířit. Dobře věděl, že pokud mine, další šíp už na luk nasadit nestihne.

Hadozub pádil k jakési přírodou vytvořené skalní terase táhnoucí se šikmo k návrší. Když se k ní dostane, bude se moci přikrást až k balvanům na vrcholku.

Dráp přimhouřil oči a vydechl. A v okamžiku, kdy se Hadozub už už chystal skočit do bezpečí, pustil tětivu.

Šlehla ho do kostěného chrániče předloktí a hlasitě zazvonila.

Zoubkovaný kamenný hrot vnikl divochovi pod levé ucho a vynořil se těsně za obloukem čelisti na opačné straně. Síla zásahu jím mrštila dolů ze svahu. Při pádu zlomil násadku šípů a z rozšklebené rány silněji vytryskla krev. Kutálel se, dokud pomalované tělo nezastavily husté hlohové keře.

Dráp sáhl po třetím šípů. Na bojišti u jezírka si skučící jednoruký Hadozub snažil koženým řemínkem stáhnout pahýl a zastavit krvácení. Ztratil však příliš mnoho krve, sil mu rychle ubývalo, a tak byly prsty zdravé ruky čím dál neohrabanější.

Drápův luk opět zadrnčel. Střela zasáhla jednorukého doprostřed hrudníku a připíchla ho k zemi.

Lovec chvíli počkal, přikrčený v úkrytu. Jeho pozornost byla upřená na les za pramenem. Přilehlé úbočí však bylo tiché a nehybné. Zdálo se, že další Hadozubové nejsou v dosahu.

Posbíral tedy odvahu, přiložil k tětívě další střelu a vyšel z úkrytu. Opatrně se vydal dolů strání. Tělem zachyceným v keřích zmítaly křeče. Hadozub z posledních sil šátral po zlomeném šípů uvázlém v krku. Dráp umlčel jeho strašlivé chrčení zásahem do srdce.

Hadozub s rozpáranými slabinami se se skučením plazil k jezírku. Dráp k němu došel a z bezpečné vzdálenosti mu poslal šíp do zad. Divoch zaryl obličej do trávy a naposledy vykopl nohama.

Lovec, stále k smrti vystrašený a chorobně bledý, rychle přikročil k bojovníkovi a opatrně ho obrátil na záda. Muž měl zkrvavený obličej a zásah do hlavy mu očividně prorazil lebku, ale navzdory tomu v něm ještě doutnala jiskřička života. Něco nesrozumitelně blábolil.

„Kdo jsi?“ oslovil ho Dráp naléhavě. „Kde vás přepadli? Bylo vás víc?“

Bojovník kalným pohledem pátral po majiteli hlasu. Marně. Oči už neviděly.

„Astérios...“ zachroptěl.

„Astérios?“ Dráp to jméno znal. „Patřil jsi k jeho družině? Co je s ostatními? Přepadli vás Hadozubové?“

„Rozkaz... do Sokolího... vzali jantar...“

Bojovníkův hlas se vytratil. Zavřel oči a hlava mu poklesla. Celé tělo ochablo, jen prsty se křečovitě sevřely na jílci bronzového meče, jako by nebožtíkova poslední myšlenka patřila snaze odejít do světa duchů za podzemní Řekou mrtvých jako bojovník a hrdina.

Dráp se vztyčil. Nepatřil sice k nejbystřejším příslušníkům kmene Sokolů, ale posledním slovům umírajícího hrdiny rozuměl. Měl naprosto jasnou představu o tom, co se stalo. Bojovníkovým úkolem bylo doručit neblahou zvěst do hradiště. A náhoda chtěla, aby ji Dráp převzal. Jako štafetu na závodech, které kníže Sokol pořádal uprostřed léta na pláni pod hradištěm.

Ano, musí zprávu předat knížeti. Za každou cenu. Co záleží na tom, že mu unikla kořist a na večerní hostině nebude čerstvá zvěřina?

Neztrácel čas vytahováním nepoškozených šípů z mrtvol. Hadozubové byli prokletí. Už jen dotknout se jich znamenalo přivolat na sebe nepřízeň bohů.

Medvědí dráp se naposledy zaposlouchal do zvuků lesa, a když nezaslechl nic podezřelého, s napnutým lukem v ruce – pro každý případ – vyrazil svižným klusem k Sokolímu hnízdu. V jeho mysli neutichaly modlitby k Měsíční paní.





III.

## Sokolí hnízdo

„Veliká Chebat, matko všeho živého!“ zvolal Ahurmuna obdivně, když čelo dlouhého průvodu vozů, jezdců i pěších poutníků vyšlo z lužního lesa v údolí a cesta před ním začala mezi poli stoupat k nevysokému, avšak rozlehlému návrší lemovanému masivními hradbami.

Podarkés a Kyrias na něj překvapeně pohlédli a pobaveně pozvedli obočí. Podsaditý Chetita pod jejich pohledy rychle splaskl, odkašlal si a rázně si pohladil špičatou, dopředu vykroucenou černou bradku. To podvědomě dělal vždy, když se necítil ve své kůži nebo upadl do rozpaků.

„Co koukáš?“ obořil se na Kyria, klusajícího po jeho pravici. Šlachovitý Thrák byl sice jen nájemný žoldněř, takže se postavením nemohl rovnat Chetitovi s minulostí královského družiníka, ale díky bodrosti a veselé povaze, pro jeho národ tak typické, tomuto rozdílu velkou váhu nepřikládal. Vždy rád využil příležitosti rýpnout si do věčně mrzutého, na svět se mračícího Ahurmuny. A když to šlo, také se mu škodolibě vysmát.

Teď však Kyrias jen pokrčil rameny zakrytými pláštěm z liščích kožek a obrátil pohled k hradišti. Byl v tom záměr. Věděl, že bohorovné zadostiučinění v jeho výrazu rozčílí Ahurmunu víc než otevřený posměch.

„Jen jsme si vzpomněli na tvé pochybovačné řeči, příteli,“ odvětil místo Thráka mladý Podarkés. „Častoval jsi nás jimi celou plavbu. Jestli mě paměť neklame, Kyria a jeho druhy jsi nazýval zaostalými barbary, kteří v životě neviděli skutečné město, a jen proto se můžou o nějaké špinavé divošské díře daleko na severu vyjadřovat s obdivem.“

„Vlastně moc nechybělo a byl by nás nazval lháři,“ utrousil Kyrias. „Naštěstí se tak daleko nedostal. Asi si uvědomil, že ne všichni členové mé družiny jsou tak přívětiví a dobrosrdeční jako já. Že by mohl skončit někde v rákosí na březích Istru s kejhákem rozříznutým od ucha k uchu.“

Ahurmuna zrudl a zaskřípal zuby. „Nezapomínej, že i já tady mám své družiníky, liščí kůže. Není jich tolik jako tvých hrdlořezů, ale udatností, válečnou zručností a jezdeckým uměním se vám – přinejmenším! – vyrovnáme. Navíc máme mnohem lépe kované zbraně a jsme mistři v boji na vozech!“

„Vidíš tu snad nějaké válečné vozy?“ zašklebil se na něj thrácký velitel.

„Ovšemže ne,“ zavrčel Chetita opovržlivě. „V těchto bohy zapomenutých končinách o válečných vozech určitě ani neslyšeli. Což je škoda. Předvedl bych ti chetitský způsob boje! A připomněl ti, kdo je tady velitelem princovy osobní gardy, a kdo jen žoldněm, najatým k odhánění vlků a lupičů!“

„To stačí!“ zasáhl Podarkés, když viděl, jak Kyria opouští nadhled a hrozí výbuch zlosti, pro Thráky stejně typický jako jejich pověstné veselí. Nakonec, rychlé střídání nálad u příslušníků národa, který se proslavil bojovností stejně jako zálibou v bujarých hostinách na Dionýsovu počest, nebylo ničím výjimečným. „Měli byste se radovat a hlasitě děkovat bohům, že jsme bez úhony a beze ztrát na životech konečně dorazili k cíli dlouhé a úmorné cesty. A vy místo toho

rozpoutáte další ze svých nekonečných a nikam nevedoucích hádek! U Apollóna, aspoň na chvíli odhodte nevraživost. Přikazuju vám to!“

Skutečně se rozhostilo ticho, rušené jen dusotem kopyt a rachotem dřevěných kol na hrbolaté cestě. Vypadalo to trochu zvláště, když oba bojovníci sklonili hlavy před vůlí mnohem mladšího muže, který navíc nedosahoval ani Kyriovy výšky, ani Ahurmunovy robustnosti, a už vůbec nebyl tak ošlehaný a zjizvený jako oni. Jenže v tu chvíli se projevila hierarchie mezi muži v čele průvodu. A z Podarka, přestože to byl sotva dospělý mladík s řídkými vousy, sálal nejen jeho urozený původ, ale také přirozená autorita.

„Ahurmuno, nikdo se ti nechtěl vysmívat,“ pokračoval mírnějším tónem. „Ale i ty sám musíš uznat, že tvé opovržlivé brblání směřované k obyvatelům těchto končin nebylo na místě. To opevnění ohromilo i mne – a to jsem o Kyriových slovech nikdy nepochyboval. Jen se podívejte, jak je obvodový příkop hluboký a hradba mohutná! Jestli mě neklame zrak, opevnění má dvě zdi – vpředu kamennou, vzadu kolovou.“

„Přesně tak,“ přisvědčil Kyrias. „Prostor mezi nimi je vysypaný hlínou a kamením. Nahoře je hradba dost široká na to, aby po ní přešel vůz. A jak určitě vidíš, i ty dvě věže nad bránou jsou z větší části kamenné.“

„Útočníci se zápalnými šípy odtud odejdou s dlouhými nosy,“ přikývl Podarkés. „Ještě pořád si myslíš, že místní obyvatelé jsou jen zavšivení divoši, Ahurmuno?“

„Odpust' mi, vznešený princí,“ zabručel Chetita, ale bylo slyšet, že je ještě trochu rozzlobený a uražený. „Uznávám, čekal jsem obyčejný hliněný val, nanejvýš palisádu. Na druhou stranu, lvím hradbám naší Chattuše ani zlatým zdem tvé rodné Tróje se toto opevnění nevyrovná.“

„Jistěže ne. Dokonce ani prašivé Mykény – nechť jsou stokrát proklety! – by v tomto hradišti nenašly rovnocenného soupeře. Ale je to určitě víc, než našinec očekává tak hluboko v barbarské divočině.“

Průvod dorazil k úpatí vyvýšeniny a začal po mírném svahu stoupat k hradbám. V tom okamžiku z dokořán otevřené brány svižným klusem vyrazila skupinka jezdců. Ve světle dopoledního slunce, opírajícího se poutníkům do zad, se zaleskly pancíře z leštěného bronzu, přilbice s pestrobarevnými chocholy, bohatě tepaná kování štítů a ostré hroty kopí a oštěpů.

„U samotného Tarhunta!“ přivolal Ahurmuna dalšího z chetitských bohů, vládce nebes a pána hromu.

V čele jízdy totiž rachotil hostům naproti dvoukolový vůz, tažený dvěma skvostnými hřebci. Byl vyroben ze dřeva a z proutí, ale vpředu byl pobit mistrovsky tepaným bronzovým plechem a ježil se hrozivými ostny. Kromě toho jej zdobily svazky ptačích per, chocholy z koňských chvostů a prameny lidských vlasů, nepochybně ze zabitých nepřátel. Vpředu z kování slepě civěla masivní lebka divokého tura.

Vedle prostě oděného vozataje se ve voze tyčil urostlý, asi třicetiletý muž s hladce oholenou opálenou tváří a vlasy barvy leštěné mědi. Oděn byl v nádherném pancíři se symbolem dravého ptáka na prsou, měl blýskavé chrániče holení a předloktí a na hlavě zlatem zdobenou přilbici podle mykénského vzoru. Z průzoru hleděly uhrančivé šedomodré oči.

„Netvrdil tady někdo, že tihle divoši ani netuší, co je to válečný vůz?“ ucedil Kyrias koutkem úst.

Ahurmuna mu už nestačil odseknout. Podarkés zastavil koně a na důkaz úcty k vládci sídla sklouzl ze sedla. Pobočníci následovali jeho příkladu.

Válečník pokynul vozataji. Otěže škusby udidly koní a vůz zastavil. Ahurmuna a Kyrias poklekli na jedno koleno. Od Podarka se tak pokorné gesto nevyžadovalo. Sňal proto z hlavy přilbici, zastrčil si ji do podpaží, položil pravou ruku na hrudní pancíř a mírně sklonil hlavu.

Muž ve voze zvolal: „Jsem Sokol, syn samotného Sluncovlada, pán tohoto hradu a kníže všeho lidu, který sídlí od Granu na východě